



Joseph (Jos) Sibrandus Maria van der Vossen werd geboren op 2 december 1921 te Rotterdam. Hij was de zoon van Josephus Maria van der Vossen en Wilhemina Anthonia Rankenberg.

Hij was scout en later scoutsleiding bij de katholieke Roothaangroep in Den Haag. De Roothaangroep werd op 23 april 1934 opgericht als Jan Roothaangroep. De eerste groepsleider en hopman was W. Schoonhoven, met vaandrig H.J. van Wiecken als zijn assistent in de verkennersgroep. De groep was verbonden aan het katholieke Aloysiuscollege, een Jezuietencollege, aan de Oostduinlaan in Den Haag. De groep was vernoemd naar Jan Philip Roothaan, een Nederlandse jezuïet. Hij was de 21e generaal-overste van de Orde der Jezuiten.

Na het verbod op Scouting door de bezetter in april 1941 gingen de verkenners van de groep illegaal door. Aan Jan werd gevraagd een clandestiene Sint Fransiscus Liefdewerk-troep op te richten. Later in de oorlog deed hij hetzelfde in Leiden en in Maastricht. Hij probeerde hier fabrieksjongens tot het verkennen te brengen. Na de bevrijding van de stad ging hij als vrijwilliger naar de mariniersopleiding in Amerika.

Hij werd 2e luitenant der Mariniers bij het 2e Infanterie Bataljon en ging naar Nederlands Indië. Van der Vossen sneuvelde op 27 juli 1946 door vijandelijk vuur tijdens een patrouille in kampong Koewoeng bij Soerabaja. Hij werd 24 jaar. Een dag later werd een rouwdienst gehouden in de Rooms-Katholieke kerk op de Coenboulevard in Soerabaja en vervolgens werd hij begraven op het Nederlands ereveld Kembang Kuning.



Meer informatie

Leidersblad Katholieke Verkenners oktober 1946

[Joseph Sibrandus Maria van der Vossen \(oorlogsgravenstichting.nl\)](http://www.oorlogsgravenstichting.nl)

[Roothaangroep - Scoutpedia.nl](http://www.scoutpedia.nl)



†
Voor God en Koningin sneuvelde in dienst
van het Vaderland, op 27 Juli 1946, bij
Soerabaja

Jos van der Vossen,
2de Luitenant der Mariniers.

in de leeftijd van 24 jaar. *geb. Rotterdam*

Zijn wezen werd bepaald door dat dubbele
adeldom: van volledig mens-zijn, in vreugde
over de fiere kracht van zijn lichaam en schoon-
heid van deze aarde; van even volledig christen
zijn, dat in de rangorde der dingen het kind
zijn van God onvoorwaardelijk boven alles stelde.

Zijn levensprogram was: alles te worden voor
allen. Als verkennersleider was hij voor zijn
jongens het levende voorbeeld van altijd paraat
zijn om te helpen, waar hij kon; als officier was
hij - met een diep verantwoordelijkheidsgevoel
voor het levensgeluk van elk van zijn mannen -
de kameraad, waar ieder op bouwen kon.

Daarom heeft Christus voorzeker ook tot hem
het woord gericht: „Welaan, goede en getrouwe
knecht, omdat gij in het kleine trouw geweest
zijt, zal ik u ook het grote schenken: treed
binnen in de vreugde van uw Heer”.


Troost elkander dan met deze gedachten.

Onze Vader - Wees gegroet.

St. Joris, bid voor hem.

IN MEMORIAM

STUURMAN J. VAN DER VOSSEN



Veel waarden in het hedendaags katholiek
verkennen lopen gevaar hun glans te ver-
liezen. Het kan niet anders; elk ideaal is in-
mers een zuurdeeg, waarvan de werking
minder intens wordt naarmate de massa, die
ermee doordrongen moet worden, groter is.
En daarom is het goed, om - als ergens het
verkennerideaal - in een sterke glans uit-
schijnt - dit licht voor allen op de kandelaar
te plaatsen, om zo het gehele huis van onze
beweging te verlichten.

Het levensprogram van den verkennersleider:
zichzelf voortdurend trainen - asciese dus -
om te kunnen helpen precies op het ogen-
blik dat dit nodig is. Zo'n verkennersleider was Jos.
Zijn eerste schreden als jongen, later als
leider, zette hij in de Roothaan-groep van
het Aloysius-college. Toen de beweging was opgeheven en er een beroep
op hem gedaan werd, om een clandestiene S.F.L.-troep in Den Haag op
poten te zetten, was hij paraat. Hij bleek de kerel te zijn, waar men op
bouwen kon. Na de Haagse „Heemvaart” hielp hij een zelfde onderneming
in Leiden overeind. Zijn levensweg voerde hem verder naar Maastricht;
het waren fabrieksjongens, die hij voorzichtich tot het verkennen probeerde
te brengen. Na de bevrijding van die stad: als vrijwilliger naar de Mariniers-
opleiding in Amerika. En ten slotte: Indië. Daar lag zijn eindspoor: luitenant
van der Vossen sneuvelde door een vijandelijke kogel in de sector
Soerabaja. Toen is gebleken, welke plaats Jos zich veroverd had. Familie,
verkenner en leiders, manschappen en mede-officieren, allen getuigen het-
zelfd: zo'n kerel vinden we nooit meer. Hij was een steun voor ieder, die
met-hem te maken had.

De last van eigen leven dragen is dikwijls zwaar. De kracht om die van een
ander er bij te kunnen nemen, van vele anderen zelfs, is maar aan heel
weinig gegeven. Bij Jos lag het geheim van dit leven en deze kracht in
twee woorden: christelijk humanisme. Zijn vreugde over de fiere kracht
van zijn lichaam; zijn open oog voor het schone in de wereld; en zijn ver-
trouwen in de uiteindelijke goedheid van den mens waren geworteld in een
diep geloof, dat de Ene Vader in de hemel ons geen seconde in de steek zal
laten.

Zijn commandant had hem vóór de overtocht naar Indië het consigne meege-
geven: breng je mannen beter terug dan ze er heen gaan. Dit was zijn groot-
ste zorg. Deze verantwoordelijkheid heeft hem zwaar gedrukt. Misschien was
zij zelfs voor hem te zwaar. En heeft God hem juist daarom ontrist van eigen
menselijke beperktheid, omdat hij alleen vanuit de hemel zijn taak volledig
zou kunnen vervullen.

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.